

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

PARIS

ACUARELĂ

CUPRINS

07	DATE BIOGRAFICE
08	BIOGRAPHY
09	CUVÂNT ÎNAINTE – Teodor Baconschi
09	FORWARD – Teodor Baconsch
10	PERSPECTIVA REINVENTATĂ. PARIS –
	PUNERE ÎN SCENĂ – Andreea Păstârnac
13	A REINVENTED PERSPECTIVE. PARIS –
	A SHOW – Andreea Păstârnac
16	PARIS, MON AMOUR – Steluța Pestrea Suci
19	PARIS, MON AMOUR – Steluța Pestrea Suci
22	TULBURĂTORUL INEDIT AL EMOTIEI – Mariana Popa
24	THE EXCITING NOVELTY OF EMOTION – Mariana Popa
26	SURÂSUL MONEI LISA – Ana Maria Barbu
27	THE SMILE OF MONA LISA – Ana Maria Barbu
29	ALBUM
87	COLECȚII
93	CATALOG
99	POEZIE – Aurelia Stoie Mărginean

PERSPECTIVA REINVENTATĂ. PARIS – PUNERE ÎN SCENĂ

Mai demult, erau unele cărți-obiect astfel decupate încât, deschizându-se, ofereau spectacolul unei scene de teatru, cu multiple planuri, înlănțuindu-se unul în spatele altuia. Când erau răsfoite, din cotorul legat se desfăcea, ca o armonică, o întreagă construcție de hârtie colorată, pictată, decupată, pliată... În fața ochilor și sub buricele degetelor, apăreau orașe întregi, cu străzi și palate pe ale căror porți puteai să intri, cu ferestre deschise spre camere în care personajele își „trăiau” rolurile. Se crea astfel posibilitatea unei priviri aproape totale, mai mult decât cea a spectatorului dintr-o sală de teatru sau a celui care asistă la o proiecție. Rotind cartea-obiect sau privind-o de deasupra, ca de pe aripile unei drone, privitorul descoperea noi perspective și detalii.

Mai mult, cel care deschidea cartea se putea așeza între clădirile sau personajele care alcătuiau tabloul

decupat în hârtie, se putea plimba pe vreo alee, așeza sub vreun umbrar, în spatele unui arbore, dar cel mai uimitor, putea plonja într-o iluzie a peisajului total, aproape real, multidimensional. Devenea parte și personaj a construcției de hârtie, a savantului decupaj pictat și pliat într-o tehnică desăvârșită, descinzând din cea orientală, a teatrului de umbre, a decupajelor și figurilor origami. Se putea așeza între planuri ca să privească dinăuntru peisajul devenit obiect, care se încărca de materialitate și era definit de noi unghiuri, imposibile în nicio realitate, dar posibile în cartea-obiect.

Când artistul ajunge într-un mare oraș, într-o metropolă a artei, care poate fi intimidantă și atrăgătoare în același timp, trebuie să își descopere propriul drum. Să se regăsească sau să se inventeze pentru a lăsa după sine un semn personal și unic. Într-un oraș al saloanelor artistice, într-un megapolis al istoriei artei, al

operelor și colecțiilor covârșitoare, al monumentelor îndelung pictate și desenate, pare și mai greu; privirea artistului pare mereu ghidată de atâtea și atâtea încercări, priviri și gânduri similare.

Aceasta este marea încercare, în pictarea unui oraș, care este deja supracunoscut și pictat. În albumul său parizian, Aurelia Stoie Mărginean propune o imagine caleidoscop care să dea privitorului posibilitatea de a se insera în tablou. Nu de a-l privi de departe, nu de a-l admira ca pe o proiecție cartografică sau ca pe o meditație vizuală, ca pe o vedută clasică, ci de a vedea peisajul citadin din chiar miezul său. Astfel, artista construiește peisajul, nu doar ca un simplu privitor sau călător-artist care ține un jurnal vizual, ci așezându-se în interiorul peisajului, în mijlocul realității citadine, încercând ceva imposibil: să rețină momentul viu, recunoscând că imaginea se constituie din mișcarea aerului, din curgerea apei, din respirația orașului, din fotosinteza plantelor și descompunerea luminii – astfel încât perspectiva trebuie reinventată. Și, în plus, transformă privitorul într-un personaj al desenelor sale impunându-i să vadă o imagine caleidoscopică, să vadă peisajul din interior și, paradoxal, din exterior în același timp.

Iar lucrarea care este semnificativă pentru întreg albumul parizian este desenul obeliscului din Place de la Concorde în care sunt surprinse parcă plutind marile monumente ale orașului deasupra unei ceți de pictură, unei „sfumături” ca cea din peisajele italiene. Efectul acesteia este de anulare a perspectivei și de reconstruire a acesteia într-un nou registru. Nu mai există repere, cerul sau pământul, iar privirea nu se oprește în vreun prim plan. Dimpotrivă, acesta este amestecat cu orizontul. Ceața picturală poate fi aburul ridicat de pe apa Senei, ridicat din curgerea apei din fântânile decorative, sau chiar o coborâre a norilor peste piață. Ca într-o carte-obiect, cu decupaje și cu fine colaje de hârtie, artista cheamă privitorul să devină un personaj al peisajului, deschide o poartă de intrare magică. Totul e aproape și departe, privit din toate unghiurile posibile, tangibil și intangibil în același timp: felinarele, marele obelisc, podul peste fluviu, palatele cu domurile lor...

Această aparentă lipsă a perspectivei, această ubicuitate a prezenței privirii, care nu este posibilă în natură, constituie întregul magnetism al acestui desen. Este o bucurie a libertății totale, a renunțării la limitele spațiului, aproape la fel cum se

întâmplă în cartea-obiect cu decupaje de hârtie. În acest desen, privitorul pare că sfidează orice canon al perspectivei, fiind în același timp navigator pe Sena, vizitator al muzeelor din apropierea pieței, se întreabă de semnificația hieroglifelor de pe obelisc sau se miră de fantasticul jurnal întipărit în piatră al aducerii sale din îndepărtatul Luxor.

Acuarela aceasta, peisajul din Place de la Concorde, oferă soluția ubicuității perspectivei și orașul pare că are cheile ei. Fără fascinația sa, peisajul ar fi impus privirii alte norme și reguli.

Și alte lucrări, prin finețea desenului, creează acea imagine tangibilă și multidimensională din cărțile-obiect. Fundalurile de pe linia orizontului sunt atât de clare, de distincte, încât par apropiate și depărtate în același timp, par că sfidează logica tratatelor de perspectivă. Plan după plan, imaginea este învăluitoare ca într-un glob, iar privitorul aproape că se poate uita, peste umăr, să vadă peisajul dintr-un unghi care nu i-ar fi fost permis. Și astfel, peisajul se încarcă de o materialitate și consistență oarecum în contradicție cu întreaga viziune și tehnică subtilă a acuarelei.

În drumurile și orașele din marele său jurnal pictat, de artist-călător,

Aurelia Stoie Mărginean, revine la întrebările sale permanente, la tentațiile de a restructura perspectiva, de a privi de la înălțimea zborului de pasăre, de a crea fantastice perspective accelerate ale orașelor-sferă, de a descifra secretul punerii în abis.

Dar în albumul parizian, artista pătrunde în oraș alături de privitor și, împreună, perspectiva li de dezvăluie strat după strat, culoare după culoare, într-o încercare complexă, care-și asumă toate contradicțiile posibile. Are loc o punere în scenă a orașului, pentru a căuta răspunsul la toate întrebările despre proporții, despre căderea și oglindirea luminii, despre căutarea orizontului, despre secretele secțiunilor și numerelor care, nevăzute, ne conduc privirea după niște legi imuabile.

Andreea PĂSTĂRNAC

A REINVENTED PERSPECTIVE. PARIS – A SHOW

Some time ago, some books were designed to be interactive 3d objects so that when they were opened scenes the story would literally pop-up like a scene from a theatre play. When going through the book all the 3d images would come together and that thematically shaped coloured paper would take you inside the story... castles, cities, streets, rooms, windows towards the soul of the characters. When reading these books you would have more access to their world than you would have if watching a theatre play or a film. Rotating the book or watching it from above would often give the reader fresh perspectives.

More so than with any other book, the reader of these pop-ups would be able to place himself within the story, sitting between important historical buildings or near a character dear to his heart, in the shadow of a large tree or slowly walking on some romantic

back alley. The reader could be a part of the illusion created thanks to a technique that derives from the oriental art of origami and the theatre of shadows. By sitting in the middle of the scenery that has been objectified, the reader could judge the story from more than one point of view and find perspectives that would not be possible in the traditional book.

When an artist comes to the big city, a metropolis of the arts, it can be intimidating and attractive at the same time, he or she must find his or her own way. He or she must find his or her inner self and constantly reinvent one's own perceptions in order to leave a mark that is unique. In a city filled with art galleries, a megalopolis of masterpieces, art history. stunning collections and monuments that have been reproduced over and over again by every artist that came here, it seems almost impossible for someone to come up with a fresh perspective

and find new ways of expressing the sentiment of the place. This is the big challenge when painting a very well known city. In her Parisian album, Aurelia Stoie Mărginean puts forward the proposition of a kaleidoscope which will give the viewer the chance of inserting himself in the painting. Instead of viewing the painting in the classical sense of the word one can not only be a part of the scenery but be it's centerpiece. It is in this manner that the artist constructs her painting from the inside and doesn't follow the rules of conventional painting; this is not just a visual journal of a travelling painter. It is within this urban landscape that the artist tries the impossible: to seize the moment, to keep it alive by recognising that an image is constructed from the movement of clouds, the running of water, the breath of the city, the dispersion of light, the photosynthesis of the plants – everything must be reinvented. It is with the help of this technique that the viewer is forced to look from within and also from the outside at the same time, to view the painting as if looking through a kaleidoscope.

The most significant work from the album is the drawing of the obelisk in the Place de la Concorde in which all the other great landmarks

are seen as if floating above a mist; a sfumato technique borrowed from the Italian masters. The desired effect is one that annuls the conventional perspective and rebuilds it in a new register. There are no points of reference, no sky or earth, and the viewer's eye does not capture just one frame. Everything is mixed in the horizon. The mist in the painting can represent steam risen from the Seine but it can also represent clouds coming down over the city. Just like in a pop-up 3d book the artist invites the viewer to be a part of the scenery, a part of the magic, and look at the painting from every angle possible. The intangible becomes tangible: the streetlights, the great obelisk, the bridge over the river, the palaces, the domes... This apparent lack of perspective, this ubiquity of sight, not possible in real life, constitutes the entire magnetism of this drawing. It is the joy of total freedom, of letting go of the limitations of space. In this painting the viewer defies perspective and becomes the skipper of a boat on the Seine, a museum curator, a curious tourist wondering about the Obelisk and how it was brought here from the far-away lands of Luxor, all of these characters at the same time. It is the water colour that offers a solution to the ubiquity of perspective and gives the viewer

the keys to the city. Without this fascination the painting would be ordinary obeying to the same rules and conventions.

Other works also stand out creating a tangible and multidimensional image. The lines of the horizon are so clear, distinctive, that they seem close and far away at the same time; they seem to defy logic. Frame after frame, the image comes together like a globe so the viewer has to look over his shoulder in order to see an angle that he could not see any other way. It is in this manner that the scenery becomes palpable and fills itself with consistency contradicting the entire vision and subtle technique of water-colouring.

Like in all her visual journals, the travelling artist Aurelia Stoie Mărginean comes back to the same questions, how to reinvent perspective, how to look at everything from a fresh point of view like a bird watching the earth from the sky, how to recreate the magic of the world's greatest cities, how to decipher the secret of the abyss.

In her Parisian album, the artist goes inside the painting hand in hand with the viewer, peeling together layer upon layer, colour upon colour, in a complex attempt that is fully aware of its contradiction.

This great city takes the stage as the artist tries to find the answer to questions about proportions, about light and its reflection, about the search for the horizon, about the secrets of signs and numbers that, unseemingly, drive our sight according to some immutable laws.

Andreea PĂSTĂRNAC

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

ALBUM

PARIS • 2020

01. Podul Alexandru al III-lea și Turnul Eiffel

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

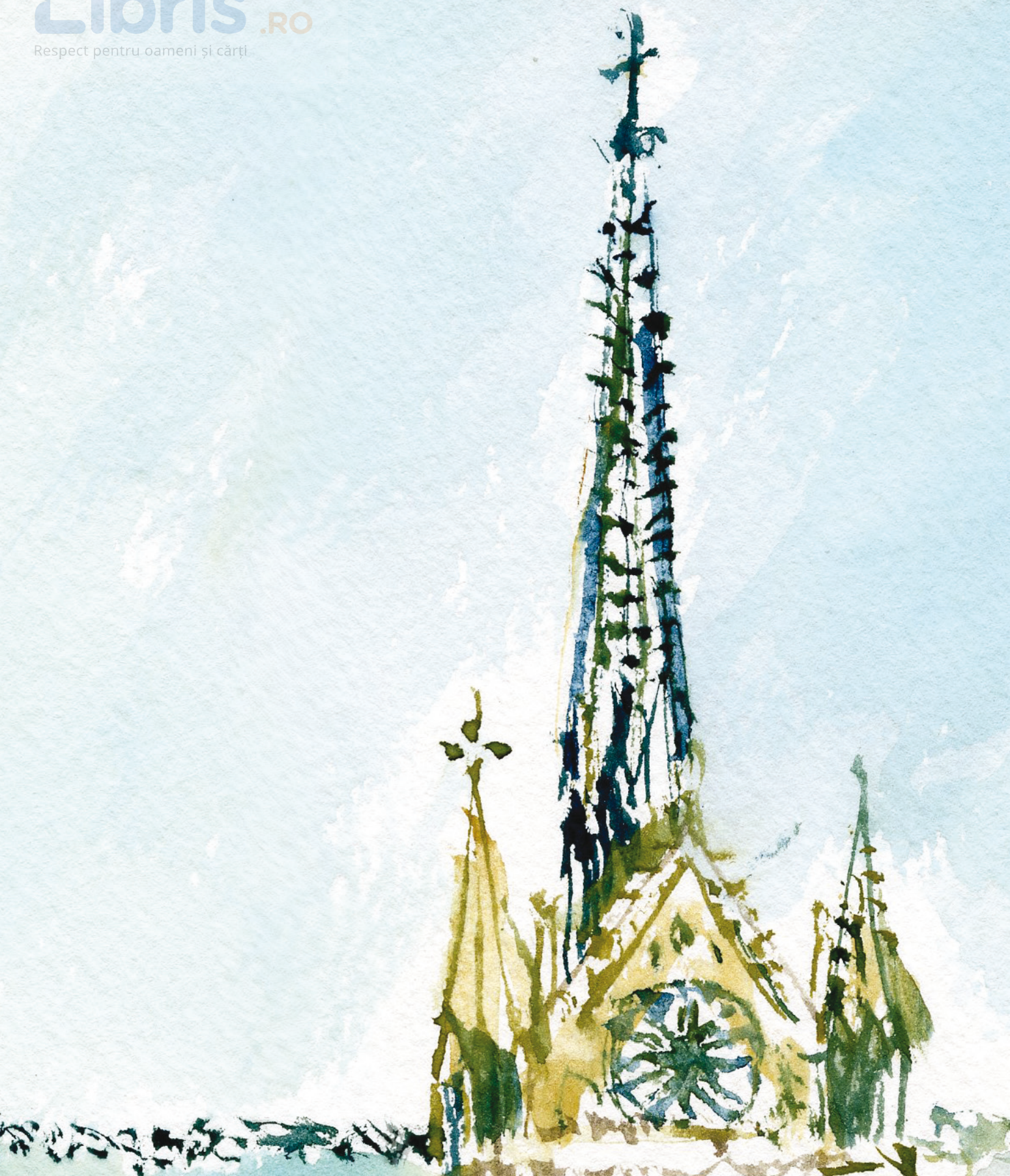

02. Notre-Dame din Paris – un spectacol vizual din dantelă în piatră

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

